

[PRZYNAUCZYĆ *vb pf*

inf przynauczyć.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Douczyć, uzupełnić naukami czyjąś wiedzę [kogo]:

*W połączeniu szeregowym: gdyby pałterze wątpili albo fię domnimawali/ że ty ośoby ktore mają być zapowiedane/ dziefięciorga przykazania Bożego/ [...] niewmieią/ [...] / tedy ie ma do Kościoła przed íprawowaniem vrzędu albo potem/ wezwać/ wysłuchać/ y przynauczyć *UstKościel* 164v.*

Formacje współrdzenne cf UCZYĆ.

Cf [PRZYNAUCZENIE], [PRZYNAUCZONY]

ZCh